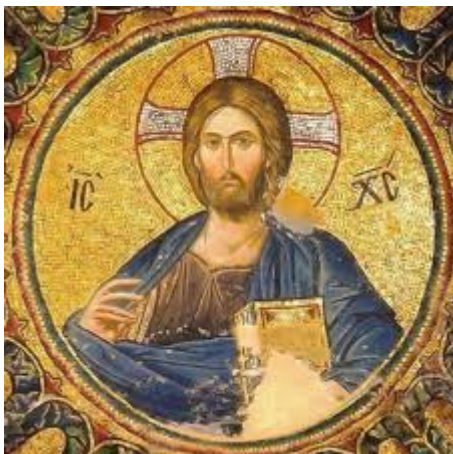

Η απαιδευσία μας μοιραία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\) / Ορθόδοξη πίστη](#)

Πόσο αστείοι γινόμαστε οι σημερινοί Ελληνώνυμοι, όταν «πρέπει» να υπερασπίσουμε την ελληνικότητα του παρελθόντος που αδιάντροπα αγνοούμε (την αρχαιοκλασική) ή που βαθιά περιφρονούμε και αυθόρμητα απεχθανόμαστε (τη λεγόμενη «βυζαντινή»)! Είναι να γελάει κάθε απροκατάληπτος, κάποιας παιδείας συνάνθρωπος (ή να θλίβεται, ανάλογα με το είδος του «φιλελληνισμού» του) ακούγοντας τους πολιτικούς μας άρχοντες και τους κομματικούς αρχηγούς μας να διαμαρτύρονται που ο Ερντογάν ξανακάνει την Αγια-Σοφιά τζαμί.

Η μαχητικά μηδενιστική, λάτρης του Διαφωτισμού παγκυρίαρχη στη σημερινή Ελλάδα διανόηση, υπαγορεύει στα κόμματα (της τάχα Αριστεράς και της «προοδευτικής» Δεξιάς) να απαιτούν από διεθνείς οργανισμούς προστασία του «μνημείου» και των «έργων Τέχνης» που συγκεφαλαιώνονται στην ονομασία «Αγια-Σοφιά». Αγνοούν οι θλιβεροί αυτό που ήξερε καλά ο Πορθητής και το έχει

συνειδητοποιήσει ευστοχότατα ο Ερντογάν: Οτι η Αγια-Σοφιά δεν είναι απλώς ένας «θρησκευτικός ναός», έστω έκτακτου κάλλους και με τεράστιας καλλιτεχνικής αξίας θησαυρίσματα. Είναι το σύμβολο (ταυτότητα) της «αυτοκρατορίας», δηλαδή μιας διεθνικής «τάξης πραγμάτων», που συγκεφαλαιώνει τρόπο βίου ή πολιτισμό. Για πολλούς αιώνες σάρκωνε η Αγια-Σοφιά το «πάντρεμα» Ρώμης - Αθήνας, εκκλησίας του δήμου και λατινικής ευταξίας (ordo rerum), Ηράκλειτου - Αριστοτέλη και «εκκλησιάζουσας βασιλείας». Με τον Πορθητή η στόχευση μεταφέρθηκε στο επίπεδο του απλοϊκού πόθου «κοσμοκρατορίας» και με τον Ερντογάν μοιάζει να γοητεύει το όραμα: μήπως αντιπαλέψει η παιδαριώδης «μεταφυσική» του Ισλάμ, σε διεθνή κλίμακα, τη λοιμική του ιστορικο-υλιστικού κρετινισμού, «αριστερών» ή «δεξιών» προσχημάτων, κερδίζοντας μια εύκολη υπεροχή.

Την παραπάνω τηλεγραφικά συμπυκνωμένη οπτική οι πολιτικοί μας άρχοντες και οι κομματικοί αρχηγοί μας ούτε την υποψιάζονται ούτε και τους ενδιαφέρει - η διαπίστωση δεν είναι υπεροπτική μομφή, είναι πίκρα και οδύνη. Ας βρισκόταν ένας έγκυρος δημοσιογράφος, να θέσει στους πρώην Αρχηγούς του Κράτους (επιλογές όλοι του πρωθυπουργοκεντρικού μας ολοκληρωτισμού), στους πρώην πρωθυπουργούς, πρώην αρχηγούς ΓΕΕΘΑ, ένα και μόνο ερώτημα: «Γιατί ο Παρθενώνας είναι σημαντικότερος από τον Πύργο του Αϊφελ και η Αγια-Σοφιά σημαντικότερη από τη γέφυρα του Μπρούκλιν;». Θα προέκυπταν διατυπώσεις κονσερβαρισμένης κενολογίας, που ίσως αφύπνιζαν κάποια συνείδηση συλλογικής ντροπής. Σίγουρη πρόβλεψη.

Δυστυχώς έχει χαθεί πια και η δυνατότητα δημόσιου διαλόγου - η σύνθεση της Επιτροπής Εορτασμού των Διακοσίων χρόνων από το '21, το βεβαιώνει. Θα ήταν μια καλή αφορμή, πέρα από τα βλακώδη πανηγυριώτικα και τις συναισθηματικές παιδαριωδίες, να δούμε κατάματα και να συγκρίνουμε την περίπτωσή μας με αυτή των Τούρκων.

Και οι δυο λαοί φιλοδοξήσαμε να μετάσχουμε στη Δυτική Νεωτερικότητα. Εμείς, απόγονοι και συντελεστές - συνεχιστές της Ελληνο-ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, και μετά σκλάβοι των Τούρκων, αλλά με εναργέστατη συνείδηση της αυτοκρατορικής αρχοντιάς και του αρχαίου κλέους. Οι Τούρκοι, λαός της στέπας και του πολέμου, της σφαγής και της κυριαρχίας, μπήκαν στον «πολιτισμό» μέσω μιας θρησκείας θεμελιωμένης στη βία και στον καταναγκασμό. Διακρίθηκαν σε Τέχνες λεπτορρηγμένης διακοσμητικής, πάντοτε μειονεκτικοί απέναντι στους Έλληνες, που γεννούσε τις Τέχνες τους πάντοτε η προτεραιότητα των μεταφυσικών τους αναζητήσεων.

Υστερα από τετρακόσια χρόνια οθωμανικής απομίμησης της αυτοκρατορίας και

δυναμικής παρουσίας των Ελλήνων στις Αγορές της Ευρώπης, της Αιγύπτου, της ναυσιπλοΐας στη Μεσόγειο κι ως τη Μαύρη Θάλασσα, αναγκάζονται, οι Έλληνες πρώτοι, με τη στυγνή Βαυαροκρατία, και μετά οι Τούρκοι, με τον δυνάστη Κεμάλ, να υποταχθούν στο σχήμα οργανωμένης συλλογικότητας που είχε γεννήσει η Ευρώπη: το έθνος-κράτος. Η καταστατική λογική του «εθνικού κράτους» ήταν η φιλοσοφία του «Διαφωτισμού», δηλαδή η απαλλαγή των κοινωνιών από την τυραννία του ρωμαιοκαθολικού αυταρχισμού και του προτεσταντικού νομικισμού.

Ο Κεμάλ προσπάθησε να μετασκευάσει την Τουρκία σε άθρησκο (laïque) κράτος. Πέτυχε έτσι να την καταστήσει «κλειδί» για τις διεθνείς «ισορροπίες τρόμου». Ο Ερντογάν, οξυδερκέστερος, διέγινωσε ότι η κεμαλική επιλογή οδηγούσε νομοτελειακά την Τουρκία να υποστεί τη μακάβρια μοίρα των Ελλήνων: Από «αυτοκρατορία» που σάρκωνε τον ιλιγγιώδη πολιτισμό του Παρθενώνα και (σε οργανική συνέχεια) της Αγια-Σοφιάς, να μετασχηματιστεί σε γελοιώδες κρατίδιο, μετα-αποικιακής ολοκληρωτικής εξάρτησης από τη Δύση, μόνιμως υπόδουλο οικονομικά, θεσμικά και πολιτισμικά. Ο μιμητισμός και η υποτέλεια εγγυώνται εξωνημένους «άρχοντες», σάπια διοίκηση, εξαθλιωμένα, ανάπηρη παιδεία, πρωτογονισμό διχασμών και πολλή, μα πολλή γελοιότητα. Ψάξ' το το θέμα, φίλε αναγνώστη.

Πηγή: kathimerini.gr